

דף יז.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ב ה"ז

עיין לעיל דף טז: עין משפט א

שו"ע יו"ד סימן שטו סעיף ה

עיין לעיל דף טז: עין משפט א

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"י ה"ד

אין חיבין בראשית הגז אלא הכבשים בלבד. זכרים
בנקבות שהצמר שלהן הוא הראוי לבגדים. הנה צמרן
קשה ואינו ראוי ללבישה פטורין מראשית הגז. שאין
מתנה זו לכהן אלא כדי ללבש ממנה:

שו"ע יו"ד סימן שלג סעיף ב

ב. אין חייבים בראשית הגז אלא כבשים בלבד זכרים ונקבות, ואם היה
צמרן קשה ואינו ראוי ללבישה פטור.

ב. כסף משנה: אין חיבין בראשית הגז אלא הכבשים בלבד. משנה פרק ראשית הגז (דף
קל"ה) ויליף לה בגמרא (דף קל"ז) מדכתיב לעמוד לשרת כלומר וראשית גז צאנך תתן
לו כי בו בחר לעמוד לשרת שיתן לו דבר הראוי לשירות ואין דבר הראוי לשירות אלא
של רחלים פי' דהיינו תכלת דכתב קרא בבגדי כהונה וכתב הר"י קורקוס ז"ל ונראה שלזה
נתכוון רבינו במ"ש שהצמר שלהם הוא הראוי לבגדים ופירושו לבגדים שהכהן רגיל
ללבוש דהיינו בגדי כהונה שאם כוונת רבינו לבגדים סתם הלא נוצה של עזים ראוי לבגדים.
ומ"ש זכרים כנקבות ג"ז שם במשנה מכר לו זכרים אבל לא נקבות זה נותן לעצמו וזה
נותן לעצמו. ומ"ש היה צמרן קשה וכו' שם תנא דבי רבי ישמעאל (דף קל"ו):

ג. שתלתה התורה ראשית הגז בשירות כהונה, דכתיב "וראשית גז צאנך תתן לו כי בו
בחר ה' אלוהיך וכו', לעמוד לשרת", דהוי הראוי לשרת דהיינו רחלים שצמרן ראוי
לעשות ממנו תכלת לבגדי כהונה. ש"ך ס"ק ב'.

ד. מחולין קל"ז ע"א מתנא דבי ר' ישמעאל.

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פי"ג ה"ג

צָמַר גְּמָלִים וְצָמַר רְחֵלִים ה' שְׁטוֹאֵן זֶה עִם זֶה אִם רַב מִן הַגְּמָלִים אִינוֹ מְטֵמָא בְּנִגְעִים וְאִם רַב מִן הָרְחֵלִים מְטֵמָא בְּנִגְעִים. מְחַצֵּה לְמַחְצָה מְטֵמָא בְּנִגְעִים. וְהוּא הַדִּין בְּפִשְׁתָּן וְקִנְבוֹס שְׁטֵרְפָן זֶה בְּזָה. וְרַחֵל בֵּת עַז אֵין הַצָּמַר שְׁלָה מְטֵמָא בְּנִגְעִים. בְּגַד שֶׁהָיָה שְׁתִּיּוֹ פִּשְׁתָּן וְעֵרְבוֹ קִנְבוֹס אוֹ שְׁתִּיּוֹ קִנְבוֹס וְעֵרְבוֹ פִּשְׁתָּן אִינוֹ מְטֵמָא בְּנִגְעִים. וְכֵן אִם הָיָה שְׁתִּיּוֹ אוֹ עֵרְבוֹ פִּשְׁתָּן אוֹ צָמַר וְהַשָּׂאָר נוֹצָה שֶׁל עֲזִים וְכִיּוֹצֵא בָּהּ אִינוֹ מְטֵמָא בְּנִגְעִים:

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פי"ג ה"ה

עין משפט ג.

הַנְּדָמָה אֶף עַל פִּי שְׂאִינוֹ כְּלָאִים י הָרִי הוּא פָּסוּל לְמִזְבֵּחַ. פִּיצוּד. רַחֵל שְׁיִלְדָה כְּמִין עַז וְעַז שְׁיִלְדָה כְּמִין כֶּבֶשׂ. אֶף עַל פִּי שֵׁשׁ בּוֹ מְקַצֵּת סִמָּנִין הוֹאֵיל וְהוּא דוֹמָה לְמִין

ה. כסף משנה: צמר גמלים וצמר רחלים וכו'. ברפ"ט דכלאים ובפי"א דנגעים: ורחל בת עז וכו'. בפ"ב דבכורות (דף י"ז): בגד שהיה שתיו פשתן וכו'. תוספתא פ"ה בגד ששתיו סריקין וכו' ואינו מפרש כר"ש שהוא צבע אלא מין משי כמו הכלך והסריקון וה"ה לקנבוס:

ו. כסף משנה: הנדמה אע"פ שאינו כלאים וכו'. פרק יוצא דופן (דף מ"א) ופרק שני דבכורות (דף י"ז). ומ"ש אע"פ שיש בו מקצת סימנים וכו' שאין לך מום קבוע גדול מן השנוי. אע"ג דתנן בפרק שני דבכורות (דף ט"ז): שאם יש בו מקצת סימנים חייב בבכורה הא אמרינן בריש מכילתין (דף ג'): בשם רבי יוחנן דמום קבוע הוי לישחט עליו ופירש"י דהא דקתני חייב ליתנו לכהן קאמר אבל למזבח לא קרב דהאי דאישתני מום קבוע הוי לישחט עליו בחוץ והתוספות כתבו בפרק בתרא דכריתות בכל מקום רגיל לדלג נדמה כאילו הוא בכלל כלאים וזה דעת רבינו שכשמנה כל האסורים למזבח לקמן דילג נדמה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אַחַר פְּסוּל כְּבַעַל מוֹם קָבוּעַ שְׂאִין לֶף מוֹם קָבוּעַ גְּדוֹל
מִן הַשְּׂנוּי:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' כלאים פ"י ה"ב

רַחַל בַּת עֵז: צְמָרָה אֵין לוֹקִין עָלֶיהָ מִשּׁוּם כְּלָאִים אֲבָל
אָסוּר הוּא מְדַבְּרֵיהֶם מִפְּנֵי מְרֵאִית הָעֵין כִּיּוֹן שְׁנַתְחַבֵּר

ז. כסף משנה: רחל בת עז וכו'. בפ"ב דבכורות (דף י"ז) רחל בת עז אין לוקין על צמרה משום כלאים ומשמע לרבינו דמכל מקום אסורה מפני מראית העין דלא גרע משירים וכלך, ותמיהא לי דהל"ל דמדאורייתא אסורה אלא שאין לוקין דהכי משמע לישנא דאין לוקין על צמרה וי"ל דכיון דלא אשכחן לה רמז בתורה לית לן למימר הכי: כיון שנתחבר הצמר עם הפשתן וכו' כיצד צמר ופשתים שטרפן זה עם זה ושע אותם ועשה מהם לבדים הרי אלו כלאים. משנה בפרק תשיעי דכלאים לבדים אסורים מפני שהם שועים. ומ"ש טרפן וטוה אותם כאחד וארג בגד מטווי זה הרי זה כלאים. שם במשנה אין אסור משום כלאים אלא טווי וארוג שנאמר לא תלבש שעטנז דבר שהוא שוע טווי ונוז: ודע שהטור היה גורס בדברי רבינו צמר ופשתים שטרפם ביחד ושע אותם ועשה לבדים אין זה כלאים טרפן וטוה אותם כאחד וארג בגד מטווי זה הרי זה כלאים, ואי אפשר לגרוס כן שהרי שנינו הלבדים אסורים מפני שהם שועים ואיך יכתוב הוא ז"ל אין זה כלאים ואין לומר דאין זה כלאים דאורייתא קאמר דאין זה במשמע ונוסחת הראב"ד בדברי רבינו היתה כנוסחתנו שכתב א"א לבדים אינם מן התורה שאינם טוויים אלא שוע בלבד עכ"ל. ומדברי רבינו עצמו הוא מוכרח לומר שזו היא הנוסחא האמתית בדבריו כמו שאוכיח ובאמת שהיה קשה מאד בעיני דממה שכתב שהלבדים הם כלאים דאורייתא נראה שהוא סובר שמה שאמרו עד שיהיה שוע טווי ונוז או או קתני ובחד מינייהו סגי וממה שכתב טרפן וטוה אותם כאחד וארג בגד מטווי זה הרי זה כלאים משמע דבעינן שיעשה שלשתן יחד (וכדברי רש"י) ועוד דלמאי דמשמע מתחלת לשונו קשה דגרסינן בנדה פרק האשה (דף ס"א): אמר רב אחא בריה דרב ייבא משמיה דמר זוטרא האי מאן דרמי חוטא דכיתנא בגלימא דעמרא ונתקיה ולא ידיע אי נתיק אי לא נתיק ש"ד מאי טעמא מדאורייתא שעטנז כתיב עד שיהא שוע טווי ונוז ורבנן הוא דגזרו ביה וכיון דלא ידיע אי נתקיה שרי מתקיף לה רב אשי אימא או שוע או טווי או נוז והלכתא כמר זוטרא מדאפקינהו רחמנא בחד לישנא הרי דלמסקנא דגמרא אינו אסור מן התורה עד שיהא שוע טווי ונוז והיאך כתב הוא ז"ל דלבדים שאינם אלא שועים שהם כלאים דאורייתא וכבר השיג עליו הראב"ד כן ואפשר שמפני קושיות הללו הגיהו בדברי רבינו גבי לבדים אין זה כלאים והגהת טעות היתה שתחלת לשונו מוכיח שצריך לגרוס גבי לבדים ה"ז כלאים וגם סוף לשונו מוכיח כן שכתב תפר בגד של

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

צמר בשל פשתן וכו' או שתפר בגד צמר בחוטי פשתן וכו' ואפילו קשר גדיל של צמר בשל פשתן וכו' הרי אלו כלאים שנאמר צמר ופשתים יחדיו מכל מקום כיון שנתאחד נאסר ומנין שכל איסורים אלו של תורה שהרי הוצרך הכתוב להתיר כלאים בציצית והציצית חוטים קשורים בלבד מכלל שחיבור כזה שלא במקום מצוה אסור מן התורה שאינו ממעט בתורה דבר שהוא אסור מד"ס עכ"ל. משמע דבאי זה ענין שיתחבר צמר עם פשתים צד חיבור בעולם הוא אסור מן התורה. ונראה לי שרבינו סובר דנהי דבשוע בלבד הוי כלאים דטווי לא הוי כלאים אלא אם כן הוא ארוג ומלישנא דמתניתין איכא למידק גם כן הכי דקתני אין אסור משום כלאים אלא טווי וארוג שנאמר לא תלבש שעטנז דבר שהוא שוע טווי ונוז פתח בטווי וארוג וסיים בשוע טווי ונוז והיינו לומר דנהי דבשוע בלבד אסור מן התורה וכדקתני התם בסמוך הלבדים אסורים מפני שהם שועים מכל מקום בטווי בלבד לא מיחייב אא"כ ארגו ואפשר דטעמא משום דבתיבת שעטנז כתוב בראש תיבה תיבת שע בהדיא משמע דבה לחודה סגי ואפשר דה"ה דבאריג לחודיה סגי כיון דכתיב ביה תיבת נוז בהדיא אע"פ שהוא בסוף תיבה אבל תיבת טווי שאינה כתובה בהדיא משמע שהיא טפלה לאריג לומר שאינו חייב על הטווי אא"כ ארגו. ויותר נראה לומר דכיון שאינו בראש תיבה לא מיחייבים עליה אם לא טוואן יחד גם כן ומה שאמרו עד שיהא שוע טווי ונוז כך פירושו עד שיהא שוע או עד שיהא טווי ונוז. ובלאו הכי צריך לומר כן לדעתו ז"ל שהרי כתב בפירוש המשנה דשע הוא הטרופי הממחק פני הבגד וא"כ (הווי ליה) הני מלאכות שלא כסדרן דהווי ליה למיכתב שע בתר טווי ונוז ומדאקדמיה משמע שהוא ענין בפני עצמו דהיינו עשיית לבדים שאין בהם לא טווייה ולא אריגה ודייק פירוש זה בדברי רבינו דגבי טוואן יחד וארגן לא כתב שען וטעמא כדפרישית ומה שדחו במסכת נדה דלא אמרינן או שוע או טווי או נוז מדאפקינהו רחמנא בחד לישנא לא למעוטי שע אמרו אלא על טווי וארוג כדפרישית. ומצאתי לרבינו שכתב בפירוש המשנה על מה ששנינו דבר שהוא שוע טווי ונוז זהו כלאים של תורה והוא שלא יהו כלאים עד שיהיו נחברים אלו הג' ענינים כולם וכל מה שאינו כך הוא כלאים מד"ס וזו הלכה פסוקה באמת וכן אמרו בגמרא ואם מצאת לאחר דבר חולק על מה שאמרתי לך אל יכנס בלבך ספק שהוא שכח ההלכה ההיא האמורה במסכת נדה עכ"ל. ובנ"א נמצא כתוב בהפך שאצל מה שכתב וכל שאינו כך הוא כלאים מד"ס כתב כך אמרו מקצת הגאונים וזה אצלי מאמר בלתי אמיתי אלא שכל אחד מהם כלאים של תורה ומה שנזכר בגמרא נדה אינו לשון הגמרא אבל הוא לשון איזה מפרש עכ"ל. ודבריו פה בחיבור אי אפשר ליישבם כפי הנוסחא שכתב שאינם כלאים דאורייתא עד שיהיו נחברים הג' ענינים אם כן לא הווי ליה ליחייב בלבדים ולפי הנ"א קשה גם כן דאם כן לא הווי ליה לכתוב טרפן וטוה אותם כאחד וארג בגד מטווי זה הרי זה כלאים דמשמע דלא מיחייב אלא א"כ טוה וארג וקודם טרפן ואין לומר דאו או קתני שהרי כתב וארג בגד מטווי זה ודוחק לומר דה"ק צמר ופשתים שטרפן ושע אותם ועשה מהם לבדים הרי אלו כלאים כאילו טרפן וטוואן כאחד וארג בגד מאותו אריג שפשיטא שהוא חייב משום כלאים כן הדין כשטרפן ושע אותה ועשה מהם לבדים וכן דוחק לומר שמה שנמצא בנ"א שכל אחד מהם כלאים של תורה לא אתא לאפוקי שע דעלה לחודה

הַצֶּמֶר עִם הַפִּשְׁתָּן צַד חֲבוּר בְּעוֹלָם הָרִי זֶה פְּלֵאִים מִן
הַתּוֹרָה. כִּי צַד. צֶמֶר וּפִשְׁתִּים שְׁטָרְפָן זֶה עִם זֶה וְשָׂע
אוֹתָן וְעָשָׂה מֵהֵן לְבָדִין הָרִי אֵלּוּ פְּלֵאִים. טָרְפָן וְטוֹה
אוֹתָן כְּאַחַד וְאַרְגַּ בְּגָד מְטוּוֹי זֶה הָרִי זֶה פְּלֵאִים:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' ציצית פ"ב ה"א

תְּכַלֵּת הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה בְּכָל מָקוֹם הִיא הַצֶּמֶר הַצְּבוּעַ
כְּפִתוּף שְׁבִכָחַל. וְזוֹ הִיא דְמוּת הַרְקִיעַ הַנִּרְאִית לְעֵין
הַשֶּׁמֶשׁ בְּטָהָרוֹ שֶׁל רְקִיעַ. וְהַתְּכַלֵּת הָאֲמוּרָה בְּצִיצִית
צָרִיף שֶׁתְּהִיָּה צְבִיעֶתָּה צְבִיעָה יְדוּעָה שְׁעוֹמֶדֶת בִּיפִיָּה
וְלֹא תִשְׁתַּנֶּה. וְכָל שָׂלָא נִצְבָּע בְּאוֹתָהּ צְבִיעָה פְּסוּל

חייב אבל טווי וארוג אינו חייב על אחת מהן בלא חברתה דלישנא דשכל אחד מהם כלאים של תורה לא משמע הכי ועוד דאם כן למה הוצרך לומר דמה שנוכר בגמרא נדה אינו לשון הגמ' הא אפי' את"ל שהוא לשון הגמרא אתי שפיר לפירושו זה. ושמא יש לומר שדעתו לומר דנהי דעל טווי אינו חייב אלא אם כן אריג אבל על אריג לבד חייב דלפי זה לישנא דשכל אחד מהם כלאים של תורה קאי בין אשוע בין אאריג והוצרך לומר דההיא דנדה אינו לשון הגמרא משום אריג דקאמר התם דלא הוי דאורייתא ולפי זה מה שכתב פה בחיבור וארג בגד מטווי זה היינו לומר דעל טווי זה אע"פ שהוא טרוף אינו חייב אלא אם כן ארגו אבל אה"נ שעל האריג לחודיה חייב אפי' לא טוואו דלא גרע משיעה דלבדים וכלשון הראשון שכתבתי לעיל בשם רבינו פה:

ח. כסף משנה: תכלת האמורה בתורה וכו' וזו היא דמות הרקיע וכו'. כתב כן משום דתניא בפ' התכלת (מנחות מ"ג) מה נשתנה תכלת מכל הצבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד שנאמר ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר וכתוב אבן ספיר דמות כסא: והתכלת האמורה בציצית צריך שתהא צביעתה צביעה ידועה שעומדת ביפיה ולא תשתנה וכו'. מתבאר בפ' התכלת (שם מ"ב): רחל בת עז וכו'. בפ"ב דבכורות (דף י"ז) אמרינן שהכל מודים שצמרה פסול לתכלת ואמרי' נמי שהכל מודים שאין לוקין על צמרו משום כלאים וא"כ לא חשיב צמר כלל ואינו פוטר בציצית אלא במינו דוקא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

לְצִיצִית אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא כְּעֵין הָרְקִיעַ. כְּגוֹן שֶׁצָּבְעוּ
בְּאֶסְטִיס אוֹ בְּשָׁחֹר אוֹ בְּשֶׁאֵר הַמְּשַׁחֲרִין הָרִי זֶה פָּסוּל
לְצִיצִית. רַחַל בַּת עִז צִמְרָה פָּסוּל לְצִיצִית:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ו ה"י

יֵין שֶׁנִּתְגַּלָּה פָּסוּל לְגִבֵּי הַמְּזֻבָּח. ט הַדְּלָה גִפֶּן עַל גִּבֵּי
תְּאֵנָה יֵינָה פָּסוּל לְנִסְכִּים מִפְּנֵי שֶׁנִּשְׁתַּנָּה רִיחוֹ. הָרִי הוּא
אוֹמֵר (וּיקרא כג-לז) 'זֻבַח וְנִסְכִּים' מָה זֻבַח שֶׁלֹּא נִשְׁתַּנָּה
אֶף נִסְכִּים שֶׁלֹּא נִשְׁתַּנּוּ:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' בכורות פ"ה ה"א

רַחַל שֶׁלֹּא בְּכָרָה י וְיִלְדָה שְׁנֵי זְכָרִים. אֶפְלוּ יֵצְאוּ שְׁנֵי
רֵאשִׁיָּהֶן כְּאֶחָד אִי אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא קָדַם אֶחָד. הוֹאִיל וְאֵין
יָדוּעַ אִי זֶה מֵהֶם יֵצֵא רֵאשׁוֹן הַכֹּהֵן נוֹטֵל אֶת הַפְּחוּשׁ
וְהַשְּׁנֵי סֵפֶק בְּכוֹר. מֵת אֶחָד מֵהֶן אֵין לִכְהֵן כְּלוּם שְׁזָה
הַחֵי סֵפֶק הוּא וְהַמוֹצֵיא מִחֲבֵרוֹ עָלָיו הָרֵאָאָה. וְכֵן אִם
יִלְדָה זָכָר וְנִקְבָּה הָרִי הַזָּכָר סֵפֶק שֶׁמָּא הַנִּקְבָּה יֵצְאָת

ט. כסף משנה: יין שנתגלה פסול מעל גבי המזבח. בפרק המוכר פירות (דף צ"ח):
ובסוכה סוף פרק רביעי (דף מ"ח): הדלה גפן על גבי תאנה יינה פסול לנסכים. בפרק
ב' דבכורות (דף י"ז):

י. כסף משנה: רחל שלא בכרה וכו'. בפרק ב' דבכורות (דף י"ז) פלוגתא דרבי יוסי
הגלילי וחכמים במשנה ופסק כחכמים. ומ"ש הכהן נוטל את הכחוש. שם במשנה פלוגתא
דר"ע ור"ט ופסק כר"ע. ומ"ש והשני ספק בכור. שם במשנה. ומ"ש מת אחד מהם אין
לכהן כלום וכו'. שם במשנה פלוגתא דר"ע ור"ט ופסק כר"ע. מ"ש וכן אם ילדה זכר
ונקבה וכו'. שם (דף י"ח) במשנה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

תְּחִלָּה לְפִיכָךְ אֵין לְכַהֵן כָּלוּם שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ עָלָיו הִרְאָיָה:

שו"ע יו"ד סימן שיח ס"א

א. רחל שלא בכרה וילדה שני זכרים כאחד, א"א שלא קדם אחד והכהן נוטל הכחוש שבניהם^ב והשני הרי הוא ספק^ל ויאכל לבעלים במומו.

מת אחד מהן, אין לכהן כלום והנותר יאכל לבעלים במומו.

דף יז:

עין משפט א.ב.ג. הרמב"ם הל' ביכורים פ"ט ה"ג

ספק בכור חייב במתנות^מ מכל צד. שאם בכור הוא פלו לכהן ואם אינו בכור מתנותיו לכהן. ואם נסתפק בשנים ולקח הכהן האחד מספק הרי השני פטור מן המתנות.

כ. ממשנה בכורות י"ז ע"א.

ל. והטור הוסיף דיאכל לבעלים וחייב במתנות כהונה, והטעם שהכהן אומר לו ממ"נ אם בכור הוא תנהו לי ואם לאו תן לי מתנות כהונה, וכן בכל אותם שאמרו ספק ויאכל במומו לבעלים שנותנים מתנות כהונה. ט"ז ס"ק א'. והש"ך כתב דדעת הרמב"ם דפטור ממתנות כהונה כיון שחליפיו ביד כהן כי הרי הכהן נוטל הכחוש. ועוד כתב הש"ך דמה שנטל הכהן הכחוש מספק, אסור בגיזה ועבודה ויאכל במומו.

מ. כסף משנה: ספק בכור חייב במתנות וכו' עד שהמוציא מחבירו עליו הראיה. בפרק ב' דבכורות (דף י"ח:). ובענין נסתפק בשנים ולקח הכהן מספק וכו' פסק כרבי יוסי לגבי ר"מ ועוד דבפ"ק דמציעא (דף י"ב:) פסק שמואל כרבי יוסי דאמר עשו את שאינו זוכה כזוכה ואע"ג דבפרק כל הגט (דף ל') אמר עולא מתניתין כרבי יוסי ואמוראי פליגי ואמרו כולהו כעולא לא אמרי כיחידאה לא מוקמינן איכא למימר דלאו דסבירא ליה דלית הלכתא כוותיה אלא דמ"מ רצו להעמיד סתם מתניתין כרבים ועי"ל דיש לחלק בין ההיא דפרק כל הגט להיא דפ"ב דבכורות והיא דפרק קמא דמציעא:

עֲשֹׂאוּהוּ כְּמִי שֶׁזָּכָה בּוֹ הַכֹּהֵן וַיִּתְּנוּ בְּמוֹמוֹ לְבַעַלְיוֹ. אָבֵל
סֵפֶק מֵעֵשֶׂר פְּטוּר מִכָּל מְקוֹם שֶׁהַמוֹצִיא מִחִבְרוֹ עָלָיו
הָרְאִיָּה:

שו"ע יו"ד סימן שיח ס"א

עיין לעיל דף יז. עין משפט ז

עין משפט ד. **הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ב ה"ט**

וחוט של סקרה ה'ה חוגר באמצע המזבח • [כפ'שה
טפחים מסוף הסוכב ולמטה] להבדיל בין דמים
העליונים לדמים התחתונים. ונמצא גובהו מן הארץ עד
מקום המערכה תשע אמות פחות טפח:

עין משפט ה. **הרמב"ם הל' כלים פמ"ז ה"ב**

תנור שנטמא • ולא רצה לכתתו כיצד מטהרין אותו.
חילקו לשלשה חלקים וגורר את הטפלה שעל החרסים
עד שנמצא כל חרס מהן עומד על הארץ בלא טיט על
גביו. חלקו לשנים אחד גדול ואחד קטן הגדול טמא
והקטן טהור. חלקו לשנים בשוה כל אחד מהן טמא

ג. כסף משנה: ומה שכתב וחוט של סיקרא היה חוגר באמצע המזבח להבדיל בין דמים
העליונים לדמים התחתונים. משנה בפ"ג דמדות (משנה א'). ומ"ש נמצא גובהו מן
הארץ עד מקום המערכה ט' אמות פחות טפח. הוא פשוט ממה שנתבאר שאמות גובה
היסוד היתה בת ה' ומשם עד הסוכב ה' אמות בנות ששה וגובה מקום המערכה ג' אמות
בנות ו' שהם ט' אמות בנות ו' טפחים פחות טפח:

ד. כסף משנה: תנור שנטמא וכו'. שם וכתנא קמא. ומה שכתב חילקו לשנים וכו'. שם:
חילקו לשנים בשוה וכו'. פ"ב דבכורות עלה י"ז. ומ"ש אבל טבלא של חרס וכו':

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לְפִי שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְכַוֵּן. אֲבָל טַבְּלָא שֶׁל חֶרֶס שְׂיֵשׁ לָהּ דִּפְּן
שְׁנַחֲלָקָה לְשָׁנִים טְהוֹרָה. וְאִם הָיָה אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן
הַגָּדוֹל טָמֵא: